

[Energiministeren]

Vi har som sagt delt besvarelsen af forslagene imellem os, og derfor er jeg ikke kommet ind på de rent afgiftsmæssige aspekter, idet jeg vil overlade det til skatteministeren.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil godt starte med konklusionen: Regeringen vil stærkt indstille disse lovforslag til forkastelse.

Men i øvrigt vil jeg indlede besvarelsen med en mere generel og principiel betragtning. Jeg vil godt indlede med at slå fast, at en miljøpolitik baseret på markedsøkonomiske principper som oftest er bedre og mere effektiv end en miljøpolitik baseret på centralistiske påbud og forbud. Benzinafgifterne er et godt eksempel på en markedsøkonomisk miljøpolitik. Afgiften på blyfri benzin er lavere end afgiften på blyholdig benzin, og resultatet er i dag, at vel omkring 70 pct. af forbruget udgøres af blyfri benzin. Gennem udnyttelse af prismekanismen er det altså lykkedes at dreje produktion og forbrug af benzin i en mere miljøvenlig retning.

Rent principielt kan miljøafgifter således i en række tilfælde fint harmonere med en liberal tankegang om fri markedsøkonomi, men – og det er meget nødvendigt at understrege dette men – der er tre klare krav, som skal være opfyldt, for at en sådan omlægning af afgiftspolitikken overhovedet kan komme på tale. For det første må skattetrykket ikke stige. Hver eneste krone, som indtjenes på miljøafgifter, skal derfor tilbage til borgerne i form af lavere skat, først og fremmest på indkomst. For det andet må miljøafgifterne ikke ødelægge danske virksomheders konkurrenceevne. Hvis høje miljøafgifter på danske virksomheder blot fører til nedlæggelse af arbejdspladser i Danmark og genetablering i mere forurenende virksomheder i Øst- eller Sydeuropa, bliver der globalt set ikke noget bedre miljø, tværtimod. Miljøafgifter bør derfor være fælles i EF eller OECD eller lignende internationale fællesskaber. Og endelig for det tredje er miljøafgifter kun fornuftige på produkter, hvor producenter og forbrugere gennem ændret adfærd faktisk kan undgå afgiften. Meningen med en rigtig miljøafgift er jo netop, at den skal påvirke produktion og forbrug i en mere miljøvenlig retning. Afgifter, der bare skal skaffe flere penge i statskassen, er helt uacceptable.

Hvis indtægten fra miljøafgifter bliver ført tilbage til borgerne i form af lavere indkomstskat, hvis man indfører fælles miljøafgifter i EF eller lignende fællesskaber, og hvis borgerne kan slippe for afgifterne ved miljørigtig adfærd, ja, så er der da grund til fordomsfrit at drøfte en sådan omlægning af afgiftspolitikken. Men jeg vil gerne understrege, at de foreliggende CO₂-forslag overhovedet ikke opfylder disse klare krav. For det første øger forslagene skatte- og afgiftstrykket, for det andet medfører forslagene dansk enegang med svækkelse af danske virksomheders konkurrenceevne og tabt beskæftigelse til følge, og for det tredje har forslagene i en række henseender helt absurde virkninger på miljøet.

Vedrørende beskæftigelsen er det sådan, at som forslagene ser ud nu, vil den samlede belastning af industrien svare til godt ¾ pct. i gennemsnit af industriens lønomkostninger. Men der vil være en række erhverv, hvor belastningen er over 5 pct., og der vil være erhverv, hvor en del virksomheder vil blive belastet med over 15 pct. af lønomkostningerne. Denne belastning vil især gå ud over de konkurrenceudsatte brancher i eksport erhvervene, og i den henseende er det en meget ringe trøst, at forslagsstillerne henviser til, at der til gengæld gennem diverse tilskudsordninger og lignende arrangementer skaffes beskæftigelse i VVS-branchen og andre brancher. Hvis det passer, betyder det jo blot i givet fald, at der kvæles arbejdspladser i eksportsektoren, der skal skaffe valuta til landet, og at man til gengæld flytter beskæftigelse over i deciderede hjemmemarkedserhverv. Man kan godt diskutere, hvad der overhovedet er den samfundøkonomiske filosofi i den form for omlægning af beskæftigelsen i samfundet.

I afgiftsforslaget er der indbygget en refusionsordning, som får mig til at understrege, at regeringen under udformningen af beslutningsforslag nr. B 52 udelukkende har ydet teknisk assistance til forslagsstillerne. Under de betingelser, som forslagsstillerne har skitseret, har vi fra regeringens side bestræbt os for at udforme den administrativt mindst byrdefulde refusionsordning, som var mulig inden for de givne betingelser. Men der er jo ingen grund til at skjule, at det resultat, der er kommet ud af det, er overordentlig byrdefuldt for virksomhederne, ikke mindst rent administrativt.